

De Nieuwe Koers

Christelijk opinieblad voor christenen van vandaag. Een magazine dat je wil inspireren om geloofsovertuiging in je dagelijks vorm te geven.

Nummer 1
Februari 2019

Verschijnt 10 keer per jaar

Deze grootletter-uitgave kost € 62,95 per jaar

Productie: CBB, Ermelo, tel: 0341 - 56 54 99

Inhoud

Hoofdredactioneel	3
Aardse zaken	5
Agenda	8
Tweesnijdend scherp.....	10
Opinie commentaar	14
Essay: Nashville, schepping en herschepping	16
Homo's aanvaarden wijst op Gods liefde en trouw	24
Checks & balances.....	34
Geen zin in een verhaal over beleggen? Lees dan dit artikel over beleggen	38
Column - De Russische ziel	47
Essay: Mistroost	49
Interview: 'De Nederlander is ook een dader'	54
De kraker	64
Column - Gezochte kwetsbaarheid	66
Kunst - interview	68
Mozes	74
Kerk, begin een school of life tegen eenzaamheid	81
Avondrood	88
Column - Troost.....	95
Literatuur	98
Column - Levensruil.....	102
Literatuur, non-fictie.....	104
Celibatair-plus	107
Ook verschenen	110
Uiteindelijk zijn wij mensen zeer bijzonder	112
Feit, Geloof en Ervaring.....	116
Film.....	118
Muziek	123
De oude Koers	126

Hoofdredactioneel

tekst: Felix de Fijter hoofdredacteur

Ik ga slapen, ik ben moe

Voor het eerst sinds jaren kreeg ik afgelopen maand weer eens een cassettebandje in handen. Het bleek een productie van een bandje uit Rotterdam-Zuid, Boeije genaamd. Titel: Drie lange dagen. Oplage: honderd stuks. Op het omslag een ruïne van een kerk op ongemaaid grasland. 'Drie lange dagen' verwijst naar de niemandstijd van Christus tussen dood en opstanding. Het is de plek waar leadzanger Rienko ronddoelt, zegt hij. De muziek "gaat over verval en hoe die ruïne van geloof blijft trekken". Track twee van drie, 'Sluit Mijn Beide Ogen' is een arrangement op het aloude slaapliedje 'Ik ga slapen, ik ben moe'. Rienko maakte het ter nagedachtenis aan zijn overleden moeder die het, zoals zoveel vaders en moeders, duizend keer met hem zong voor het slapengaan. In het versje klinken de grondtonen van moederliefde en resoneert het eenvoudige en onwankelbare geloof van een kind, dat van ruïnes niet weet.

Ik moest aan het nummer denken toen de kookpot van Nashville overliep, vorige maand. In zekere zin is ook de kerk in Nederland in een niemandstijd beland. Haar dood is alom en herhaaldelijk aangekondigd en verkondigd – meest recent door het Sociaal Cultureel Planbureau – en het geloof in de opstanding ervan moet je met een lantaarntje zoeken. Het Nashvilledebat is een afspiegeling van de strijd die je in zo'n tijdsgewricht kunt verwachten. Overleven door je vast te klampen aan wat lange tijd alom vertrouwd en goed was, of door aan te haken bij wat alom vertrouwd en goed is geworden.

In het debat erover, kun je rustig vaststellen, zijn de grondtonen van de liefde overschreeuwd. Daar zijn we als

christenen in Nederland verbazingwekkend goed in
geworden. En dat terwijl christenen elkaar juist in die
basisklanken zouden moeten herkennen: Zegt een
ondertekenaar van de Nashvilleverklaring tegen een
niet-ondertekenaar van de Nashvilleverklaring: Ik ga slapen,
ik ben moe. Zegt de niet-ondertekenaar van de
Nashvilleverklaring tegen de ondertekenaar van de
Nashvilleverklaring: 'k sluit mijn beide oogjes toe.
ps. Geen cassette recorder? Het album Drie lange dagen is
te beluisteren op Spotify.